

Prima instanță: Jud. Chișinău, sediul Râșcani (jud. L. Lupașco)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. L. Bulgac, Gr. Dașchevici, S. Gîrbu)

Î N C H E I E R E

13 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător:

Dumitru Visternicean

Judecători:

Luiza Gafton, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Sarco-Service”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Diolum” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” cu privire încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2017, prin care a fost respins ca neîntemeiat apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 7 aprilie 2017,

c o n s t a t ă :

La 24 noiembrie 2016, Societatea cu Răspundere Limitată „Diolum” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Societatea cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” privind încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la data de 14 ianuarie 2013 a încheiat cu Societatea cu Răspundere Limitată „Sarco-Service”, în calitate de beneficiar contractul de prestări servicii privind asamblarea și testarea corpurilor de iluminat de tip LED, în număr de 250 de unități, destinate pentru iluminarea comunei Tătărauca Veche. Potrivit clauzelor contractuale, volumul de predare a corpurilor de iluminat asamblate urma să fie efectuat în două etape, și anume: - 1 etapă 125 de unități la data de 27 decembrie 2013 și a 2-a etapă la data de 30 decembrie 2013, fiind însoțite de câte un act de predare-primire semnat de părți, care să confirme prestarea serviciilor de către prestator și recepționarea de către client.

Invocă reclamantul prevederile pct. 3.1. din contract, potrivit căruia prețul pentru asamblare și testare a corpurilor de iluminat a fost stabilit per unitate în mărime de 677, 80 de lei, iar în total fiind suma de 169 450 de lei. Părțile au convenit în contract că, plata pentru serviciile prestate se va efectua în 5 etape.

Menționează reclamantul că a executat în totalitate obligațiunile în cantitatea și termenii stipulați în contract, în acest sens la 27 decembrie 2013 fiind semnat de către părțile contractante actul de predare-primire nr. 1, prin care s-a menționat că, prestatorul și-a onorat obligațiunile în corespundere cu clauzele contractuale în volumul și termenul stabilit, iar beneficiarul nu are careva pretenții. Ulterior, la data de 30 decembrie 2013, a fost întocmit al 2-lea act de predare-primire privind prestarea serviciilor și recepționarea acestora. Ambele acte au fost însoțite de facturi fiscale, semnate de către ambele părți.

Susține reclamantul că deși a executat obligațiunile corespunzător condițiilor contractuale și legale, Societatea cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” a achitat parțial pentru serviciile prestate, achitând suma de 70 000 de lei din prețul total de 169 450 de lei.

Relevă că la 27 februarie 2014, a parvenit o notificare din partea pârâtului, prin care ultimul a înaintat pretenții cu privire la 29 de plafoane, susținând că acestea sunt defecte.

Indică că la 10 martie 2014, a expediat în adresa Societății cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” răspuns la pretențiile invocate, calificându-le drept abuzive și în afara obligațiunilor contractuale prevăzute de contractul de prestări servicii din 14 ianuarie 2013, privind asamblarea și testarea corpurilor de iluminat de tip LED. În răspuns pârâtului i-a fost explicat că, defecțiunile produse nu sunt o urmare a calității asamblării corpurilor de iluminat, or reclamantul poartă răspundere contractuală doar pentru acest segment la care pârâtul nu a avut anumite pretenții, dovadă fiind actele de predare-primire semnate de către ultimul. Drept urmare, a solicitat pârâtului să efectueze plățile restante și viitoare după graficul stipulat în contract, însă acesta nu a fost receptiv la solicitările reclamantului.

Explică reclamantul că la 19 aprilie 2016 a expediat în adresa Societății cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” actul de verificare a decontărilor reciproce, cu solicitarea de a-l verifica și semna, fapt care a fost ignorat de către pârât.

Totodată, în vederea respectării pct. 7.1. din contractul de prestări servicii nr. 1/13 din 14 ianuarie 2013, în adresa Societății cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” a fost expediată o reclamație privind datoria existentă și necesitatea de a o achita, cu scopul evitării adresării ulterioare în instanța de judecată și soluționarea cauzei pe cale extrajudiciară, însă pârâtul nici de această dată nu a fost receptiv la solicitările reclamantului de a achita datoria, astfel până la momentul actual nu și-a executat obligațiile integral.

Solicită reclamantul Societatea cu Răspundere Limitată „Diolum” încasarea din contul Societății cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” a datoriei în mărime de 99 450 de lei, a dobânzii de întârziere legală în sumă de 49 778 de lei precum și a cheltuielilor de judecată formate din cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 3 500 de lei și a taxei de stat în sumă de 4 477 de lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 7 aprilie 2017, cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Diolum” a fost admisă integral.

S-a încasat din contul Societății cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată „Diolum” suma datoriei contractuale în mărime de 99 450 de lei.

S-a încasat din contul Societății cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată „Diolum” suma dobânzii de întârziere în mărime de 49 778 de lei.

S-a încasat din contul Societății cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată „Diolum” suma cheltuielilor de judecată, compuse din cheltuielile pentru asistența juridică în mărime de 3 500 de lei și taxa de stat achitată la inițierea procesului în mărime de 4 477 de lei, iar în total suma de 7 977 de lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2017, a fost respins ca neîntemeiat apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 7 aprilie 2017.

La 5 martie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2017, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri.

În motivarea recursului a indicat că instanța de judecată a dat o apreciere arbitrară probelor contrar prevederilor art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, în dosar existând probe contradictorii celor pe care instanța și-a întemeiat soluția.

Menționează că nu este de acord cu concluzia instanței de fond precum „că având în vedere prevederile contractului în cauză și lipsa probelor ce ar demonstra vina prestatorului în executarea lucrărilor asumate prin prevederile contractuale soldate cu defecțiunea tehnică a bunurilor instalate, alegațiile pârâtului nu pot fi reținute de către instanța de judecată, or, la materialele dosarului există probe ce ar dovedi rea credința prestatorului de servicii”.

Susține că instanța de apel nu a motivat admiterea sau respingerea probei prezentate și anume scrisoarea nr. 72 din 13 aprilie 2017, potrivit căruia beneficiarul final Primăria Tătărauca a confirmat și constatat problema cu cele 29 corpuri de iluminat.

Afirmă că instanțele de judecată au ignorat probele anexate și nu au reflectat în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altora.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa părților la 22 decembrie 2017 (f.d.117), cât și faptul că la materialele cauzei lipsesc careva probe ce ar demonstra momentul comunicării acesteia, recursul declarat la data de 5 martie 2018, se consideră depus în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Sarco-Service”, completul Colegiului civil, comercial și de contencios

administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de Procedură Civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva

Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Sarco-Service” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Dumitru Visternicean

Judecători

Luiza Gafton

Nicolae Craiu